

[Socialministeren.]

berolige den ærede Ordfører med at sige, at der er vel ikke nogen, der har været kendt med Sociallovgivningen, som ikke har vidst, at uden for Socialreformen vilde blive holdt tre Love, nemlig Loven om Krigsinvalider i Sønderjylland og dette Forslag om militære Fredsinvalider samt endelig et tredje Forslag, som om kort Tid bliver fremsat i Folketinget, nemlig Forslag vedrørende Betaling paa de forskellige Anstalter, fordi man ganske simpelt vilde se, hvordan Socialreformen blev vedtaget paa disse forskellige Omraader, før man fremsatte Forslag om disse Konsekvenslove. Det betyder ikke, at man ikke kunde have forhandlet dem samtidig, men det betyder paa den anden Side, at det var nogenlunde givet, hvordan et Forslag som dette vilde komme til at se ud, naar man først havde opnaaet Enighed om Ulykkesforsikringsloven. Derfor ser jeg ikke, der er Grund til at nære nogen Frygt. Med Hensyn til Krigsinvalider vil særlige Forhold altid gøre sig gældende — den Lov blev vi jo for øvrigt ogsaa enige om i Fjor; og med Hensyn endelig til Forslaget om Betalingen paa Anstalter maatte man først se, i hvilken Udstrækning Staten vilde paatage sig Udgifter efter Socialreformen i Stedet for Kommunerne, før man kunde fremsætte et saadant Forslag. Men det er jo Smaalove uden væsentlig Betydning. Større Love inden for det Omraade, som den sociale Forsorgs- eller Forsikringslovgivning spænder over, kan jeg ikke se, man behøver at befrygte.

Det andet endnu større Spørgsmaal rejstes til min Forbavelse af det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Hendriksen) — det vil sige, det forbavtede mig for saa vidt ikke, naar det skulde rejse, at det rejstes af ham, men jeg forbavtedes over, at det overhovedet rejstes. Det ærede Medlem spurgte, om dette Forslag kunde ses som Udtryk for, at Regeringen havde opgivet sine Afrustningsplaner. Jeg kan paa Tro og Love forsikre det ærede Medlem, at dette Spørgsmaal overhovedet ikke har været inddraget i Debatte, hverken i Partimøder eller paa Ministermøder eller lignende. Der er vist ingen, der har tænkt paa, at dette Forslag havde noget med Afrustningsproblemet at gøre; men selv om dette nu havde været Tilfældet, tror jeg, Forslaget vilde være blevet fremsat under alle Omstændigheder, medmindre jeg kan betragte den ærede Ordførers Udtalelse som Bevis paa, at Landstinget i Løbet af kort Tid vilde have vedtaget

Afrustningsforslaget. Thi i modsat Fald maatte man paaregne, at der ogsaa i Mellemtiden vilde være kommet adskillige værnepligtige til Skade, og jeg maatte saa ønske, at disse blev behandlet efter fornuftigere Regler end de nugældende, ganske uanset Regeringens militære Synspunkter. Lige saa lidt som man altsaa af dette Forslag kan slutte, at Regeringen har opgivet Afrustningsplanerne eller ikke opgivet dem, lige saa lidt kan jeg vel desværre af den saglige Behandling, som den ærede Ordfører gav dette Forslag, slutte, at mine andre Forslag vil faa en lignende Behandlingsmaade. (Hendriksen: Altid saglig). Naa, det er rart, at man faar at vide, at den Behandling, jeg var Genstand for i Folketinget i Forgaars, var saglig. Det var der nemlig ingen, der kunde opdage den Dag.

Jeg skal saa vende mig til de enkelte Spørgsmaal, der er fremdraget.

Jeg skal indrømme over for Venstres Ordfører, at Procentsatsen 75 eller 80 ikke er faldet ned fra Himmelen. Det kan naturligvis diskuteres, hvor man skal sætte Procenten. I og for sig havde jeg mest Lyst til at sætte den ved 80 saaledes som foreslaaet af Udvalget, men da jeg maatte erkende, at Forholdene i det hele var blevet vanskeligere, og at Taksterne i øvrigt var blevet reguleret under Hensyn til disse vanskelige Forhold, gik jeg altsaa de 5 pCt. ned. Jeg vil ikke haabe, at denne Imødekommenhed, saaledes som det somme Tider sker, fra Venstres Side betragtes som Tegn paa, at nu er vi ude paa Glidebanen, og saa kan vi roligt trække andre 5 eller 10 pCt. fra, for det er bestemt ikke Mening.

Jeg maa ligesom den ærede konservative Ordfører sige, at vi kan ikke forlade Aarslønnen som Grundlag, saaledes som det er fastsat i § 31. Den ærede Ordfører for Venstre ræsonnerede her efter min Mening urigtigt. Han vilde have haft Ret, hvis Forholdet var det, at de militære værnepligtige, om jeg saa maa sige, blev sammen paa Livstid. Naar de var inde under de samme Forhold til Stadighed og saa vilde have faaet en helt forskellig formet Erstatning under Hensyn til deres Aarsløn, vilde det føles uretfærdigt; men her er Tale om vidt forskellige Mennesker, med vidt forskellige Stillinger og vidt forskellig Fortjeneste, der pludselig kommer til Skade som Følge af tvungen militær Indkaldelse, og som derefter sendes hjem til de Omgivelser, hvorunder de tidligere har levet, ganske ligesom andre tilskadekomne i det private Erhvervsliv. Jeg finder derfor ikke nogen som helst Mulighed for at beregne den